

Udtalelse af Retslægeraadet, eller i hvert Fald af en Læge, der er udnævnt af Justitsministeriet til at løse den Opgave.

Om Paragrafferne vedrørende Kønssædeligheden har der ikke været synderlig Strid her i Tinget. Der har ingen Repræsentanter været for de Herrer Dommer Skadhauge og Overretssagfører Krenchel, som er gaaet saa stærkt imod §§ 218, 222 og 225. Hvorvidt de har noget synderligt Tilhold i Befolkningen, skal jeg lade være usagt. Men jeg tror efter Ordførernes Udtalelser at være berettiget til at konstatere, at der i Hovedsagen her i Tinget er Enighed om, at disse Paragraffer maa gennemføres nogenlunde, som de er foreslaaet, saa man sikrer Kvindens Kønssfrihed og beskytter de unge Kvinder mod urimelige Efterstræbelser paa Grundlag af økonomisk Overlegenhed over dem og ligeledes beskytter de unge Kvinder mod en paa Alder og Erfaring grundet Overlegenhed, som gør dem afhængige af vedkommende Mandsperson. Det glæder mig, at der er nogenlunde Enighed paa dette Omraade, saa vi kan vente en let Forhandling om dette Spørgsmaal.

Endnu maa jeg sige, at det bedrøver mig noget, at det ærede Medlem Fru Hauschultz var saa langt inde paa Spørgsmaalet om Fosterdrab. Det forekommer mig, at der var god Grund til her at tæge Ministerens Forslag, som det foreligger, og ingen Anledning til at forsvare denne i Virkeligheden frygtelige Forbrydelse. Hvis et Samfund ikke kan forsvare den kommende Slægt, er det sikkert dødsdømt. Der er ikke andet at sige om den Ting end, at enten gaar Samfundet til Grunde, som det gamle Rom, som alle de gamle Kultureer er gaaet til Grunde paa Grund af Unaturlighed og Umenneskelighed paa disse Omraader, eller ogsaa maa vi værne den kommende Slægt, ikke blot ved Lovbestemmelser, men ogsaa ved Oplysning og Opdragelse, saaledes at slikt ikke kan forekomme. Jeg mener ikke, at vi skal gaa til Pryglestraffe eller andre strenge Straffe, men at denne Handling maa være en Forbrydelse, som er Genstand for Paataale, og som kan bringes frem for Offentligheden, hvis det er nødvendigt, saaledes at den kan stemples som det, den er: et Angreb paa den kommende Slægt, som Samfundet, Menneskeslægten aldeles ikke er tjent med.

Det glæder mig, at der heller ikke har været nogen her i Tinget, der har forsvaret Indførelsen af Kastration. Jeg ser nu, at Forfatterinden, Fru Gyrithe Lembeke i „Berlingske Tidende“s Søndags-Nummer har rettet et Angreb paa mig, fordi jeg har nævnt,

at „Dansk Kvindesamfund“ i sin Tid har indsendt en Adresse med 106 000 Underskrifter om bl. a. Kastration. Fruen gør gældende, at det var slet ikke Mening, det var bare Meningen at gardere sig mod disse Voldsforskydere, Sædelighedsforskydere, saa de ikke kunde udføre deres Forbrydelser fremtidig. Det glæder mig, at Kvinderne nu ikke vil have Ordet „Kastration“ anvendt eller nævnt; det kan være, at de fornemme Damer ikke saa godt kan tage et saadant Ord i Munden, og derfor ikke vil kendes ved det. Men det er sikkert nok, at den Gang de gik rundt og samlede de 106 000 Underskrifter, eller hvor meget det var, var de ikke bange for at bruge Ordet, og det blev brugt baade i Forhandlingerne og i Pressen i stor Stil. Det Ord har ydermere imponeret Straffelovskommissionen og Justitsministeriet, saaledes at de har spurgt Retslægeraadet om dets Stilling. Det kan da ikke være nogen Forbrydelse at nævne, at der har været en saadan Bevægelse. Imidlertid glæder det mig, at man nu er kommet paa andre Tanker, at det ikke er ad Lemlæstelsens Vej, man vil gaa frem, men at man paa dette Omraade vil gaa til den Indespærring af disse Forbrydere, som den højtærede Minister har foreslaaet. Det er sikkert den eneste Vej, man kan gaa, og den Vej bør man ogsaa gaa. Man bør sikre sig, at disse Mennesker ikke kan blive farlige for Kvinderne og navnlig Børnene, naar man først har opdaget deres farlige Lyster og farlige Magt. Og her vil jeg gerne endnu en Gang henstille til det høje Landsting, at man gør Alvor af at fremme det Lovforslag, der vedrører denne Sag. Det gaar virkelig ikke an, at man venter længere dermed. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det er jo praktisk talt alle Mødre her i Landet, der rejser sig for at faa Spørgsmaalet løst, det er de unge Kvinder og, jeg tror, hele Ungdommen her i Landet, der kræver Spørgsmaalet løst. Det gaar derfor ikke an, at man vedblivende sylter denne Sag. Jeg synes, det er lidet tjenligt for vort Folk og til liden Ære for den danske Rigsdag, at vi ikke en Gang kan løse et saadant Spørgsmaal, at der er gaaet Politik i en saadan Sag, som i Virkeligheden er en Folkesag, som burde fremmes uden Hensyn til politiske Synspunkter. Jeg forstaar af Udtalelser, der er fremkommet her og i Pressen, at Venstre paa ingen Maade vil fremme den Sag nu, da man synes at mærke, at der kan laves Politik paa den, og jeg har ogsaa set gjort gældende i Venstres Hovedorgan her i Byen, at man nu øjner en Bistand fra det radikale Venstres Side, navnlig efter